

סוד הקרבנות ותכליתם באינטרם אלוקי

"כי לא דברתי את אבותיכם ולא צויתים ... על דברי עולה וזבח"

אבל בכאן נשארה תעתוע התחבולה לנצח, לתכלית שלא היה הצורך בו, אלא במעט זמן מההתחלה לבד...

גם האבוננאל פורך את שיטת הרמב"ם:

- בפסוק בירמיהו השלילה היא מוחלטת! לא נרמז ההבדל בין 'כוונה ראשונה לשינה' – העיקר חסר מן הספר?
- ומה להם לישראל אם היה הציווי 'ביום הוציאי אותם' או לאחר מכן – העיקר שנצטוו! ומהי כוונת-התוכחה שלא דבר איתם על 'דברי עולה או זבח'?
- לכן פירש: שאמנם מלכתחילה לא תכנן הקב"ה לצוות על קרבנות בכלל!
- רק לאחר שחטאו בעגל: הוצרכו לכפרה והמשכן והקרבנות הן הן התרופה לחטאים החמור!
- זוהי תוכחת הנביא: מדוע הוצרכתם שיצוו לכם 'דברי עולה או זבח' בגלל חטאתכם!

עדיין לכל השיטות יוקשה:

ורמב"ם:

טעמו מתאים רק לקרבנות כפרה של יחיד ומה עם קרבנות התמיד והציבור?

הרמב"ם תוקפו בחריפות על דעתו:

והנה הם דברי הבאי, ירפאו שבר גדול וקושיא רבה על נקלה, יעשו שולחן ה' מגואל [=לומר] שאיננו רק להוציא מלבן של רשעים וטפשי עולם, והכתוב אמר כי הם לחם אשה לריח ניחוח:

לטענתו: מה ערך היה בקרבנות קין והבל, נח ואברהם אבינו [שלא נצטוו להיגמל]...?

אלא לדעתו, תכליתם, לשמש 'תחליף' לבהמה שבאדם ולעוררו ל'תשובה'. ומסיים:

...ועל דרך האמת יש בקרבנות סוד נעלם...

•

עקידת-יצחק שער נז.

סכלות עצומה להאמין כי ראה השם יתעלה להרבות מהם... ולדקדק במעשיהם כל אלו הדקדוקים, ולהחמיר עליהם כל החומרות ההם, ולחלל עליהם כל ימים טובים ושבתות שבעולם, אחר שלא היתה הכונה רק להעתיקם מהם [כדעת הרמב"ם]..?

[ומוסיף שם:] ולא נחם אלקים... פן ינחם העם לא נמשכה התחבולה כי אם זמן מועט, ונשאר תועלת התכלית לעד,

ספר ירמיה פרק ז

(כא) פה אמר יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֲלוֹתֵיכֶם סָפוּ עַל זְבַחֵיכֶם וְאָכְלוּ בְשֵׂר: (כב) כִּי לֹא דִבַּרְתִּי אֶת אֲבוֹתֵיכֶם וְלֹא צִוִּיתִים בְּיוֹם הוֹצִיאִי {הוֹצִיאִי} אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עַל דְּבָרֵי עוֹלָה וְזָבַח: (כג) כִּי אִם אֶת הַדָּבָר הַזֶּה צִוִּיתִי אוֹתָם לֵאמֹר שִׁמְעוּ בְּקוֹלִי וְהָיִיתִי לָכֶם לֵאלֹהִים ...

רש"י ירמיה ז. כב.

(כז) ציוס הוֹלִיאי אותם – תחלת תנאי לא היתה חלף אס שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את צריתי והייתם לי סגולה:

- האמנם? התנערות מוחלטת מכל מה שציוונו בספר ויקרא?
- או שמא הנביאים הם אלו שהתנגדו לקרבנות.

הרמב"ם: תכלית הקרבנות היא: גמילה מִיצוּר הפולחן האילי, שהורגלו המצרים! [כמו 'ולא נחם אלקים, פן ינחם העם...]

ועפ"ז הוא מבאר פסוקי הנביאים ה'מזלזלים' לכאורה בקרבנות: כי אינם 'כוונה ראשונה' אלא 'כוונה שניה'!

לאבובנאל:

האמנם לפני חטא העגל לא עלתה על דעתו לבקש קרבנות?

[אמנם לא תיקשי מהנאמר: "בהוציאך... תעבדון את האלקים על ההר הזה" או 'ונזבחה ... במדבר' או "ויעלו עולות ויזבחו זבחים שלמים לה' פרים" - כי כל אלו כמו 'קרבן פסח' וד"ל]

אבל מהו א"כ תוכן פ' תרומה ותצווה [המשכן וכליו] שציווה זאת למשה - בטרם חטאו בעגל?!

לאבובנאל ורומב"ם גם יחד:

מדוע אנו מתפללים ומצפים לעתיד לבא ל'והשב את העבודה לדביר ביתך' ושם נעשה לפניך קרבנות חובותינו?!

האמנם עדיין גם אז יהיו זקוקים ל'גמילה', שכבר מזמן נגמלנו מזה? גם כאשר כבר יתוקן כליל חטא העגל?

האם נעלם מכל המפרשים הללו:

רש"י על במדבר פרק כח פסוק ב (ב) לו את בני ישראל - מה אמור למעלה יפקוד ה'. אמר לו הקב"ה עד שאתה מלוני על בני לוא את בני עלי. משל לבת מלך שהיתה נפטרת מן העולם והיתה מפקדת לבעלה על בניה וכו' כדאיתא בספרי:

האין זה ברור מכאן

ש'קרבנות' הן אינמרים-אלוקי?!

ומאי דך

גישת הנביאים השוללת קרבנות:

ספר שמואל א פרק טו

(כב) וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל הַחֲפִץ לַיהוָה בְּעֹלֹת וּזְבָחִים בְּשֹׁמֵעַ בְּקוֹל יְהוָה הִנֵּה שָׁמַע מִזֶּבַח טוֹב לְהִקְשִׁיב מִחֶלֶב אֵילִים:

ספר ישעיה פרק א

(יא) לָמָּה לִי רֹב זְבָחִיכֶם יֹדֹד שְׁבַעֲתִי עֹלֹת אֵילִים וְחֶלֶב מְרִיאִים וְדָם פְּרִים וּכְבָּשִׁים וְעֵתוּדִים לֹא חִפְצָתִי... (יד) חֲדָשִׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שְׁנָאָה נִפְשִׁי הָיוּ עָלַי לְטָרַח נְלֵאִיתִי נְשֹׂא:

[כטעותם הנלוזה של הריפורמים בהשפעת תיאולוגים נוצריים - שהנביאים סלדו מ'קרבנות' והעדיפו 'מוסריות' אנושית' על פולחן בשרים]

והבורות-התנכ"ית שבתיאוריה זו:

לא השכילו להבדיל בין 'קרבנות-נדבה' שהרבו בהם העם, בחשבם 'לרצות' את פני האלקים ולחפות על פשעיהם -

לבין 'קרבנות ציבור' ו'חובה' שלא תמצאו שום נביא יוצא כנגדן!

לו שללו הנביאים את ה'קרבנות' עקרונית, כיצד לא נפלטו מהתנ"ך כ'נביאי שקר' - המכחישים תורת משה?!

כל ביקורת-הנביאים היתה על אופן הבאת קרבנות הכזב שלהם:

ילקוט שמעוני ישעיהו - פרק א - רמז שפח שאל נכרי אחד את ר' עקיבא בצפורי למה אתם עושין מועדות? לא כן כתיב חדשיכם ומועדיכם שנהא נפשי?

אמר לו ר' עקיבא: אלו נאמר חדשי ומועדי שנהא נפשי, הייתי אומר כן, אלא אמר חדשיכם ומועדיכם, אותם מועדות שעשה ירבעם בן נבט שנאמר ויעש ירבעם חג בחודש השמיני, אבל המועדים האלו אינם בטלים לעולם שנאמר אלה הם מועדי:

אי הבנת הניב המקראי בלשון הנביאים:

פעמים כאשר אומר הכתוב: "לא A אלא B" אין כוונתו לשלול לחלוטין את A, אלא לומר: "לא A בלבד אלא גם B!" לדוגמה:

ספר בראשית פרק מה

(ח) וְעַתָּה לֹא אֶתֶם [=לבד] שְׁלַחְתֶּם אֶתִּי הִנֵּה בִּי [=אם גם] הָאֱלֹהִים.

ספר דברים פרק ה

(ג) לֹא אֶת אֲבֹתֵינוּ [=בלבד] כָּרַת יְהוָה אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת בִּי [=אם גם] אֲתָנוּ אֲנַחְנוּ אֲלֹהֵי פִה הַיּוֹם בְּלִנּוּ חַיִּים

וע"ד האמת
יש בקרבנות סוד נעלם:

כיצד מתקיים בימינו
חיבור הקב"ה והספירות?

שהרי בלעדי 'עבודת הקרבנות'
אין קיום כלל לעולמות!

כי ענין הקרבנות לא בטל לעולם
וזו ענין 'תפילות במקום קרבנות'

לוקחים נפש הבהמית
בדיקה ממום
שחיטה
זריקת הדם
הקטרה

וזו ממשיך אוא"ס בספירות!

א"כ הבה נתפשר על 'תפילות'
ובית המקדש וקרבנות לעתיד לבא
למה לי?

כאשר ההקרבה תהיה בבהמה גשמית
אזי גילוי האלוקות בזמן המשיח
יתבטא גם הוא בגשמיות

⊗

ספר הקרבנות

הספר המרכזי ב'מנורת-החומשים'

בראשית שמות ויקרא במדבר דברים

תורה תורה י-ה-ו-ה הרו"ת הרו"ת

'לחם' במשמעות 'הלחמה'

כשם ש'לחם-גשמי' איננו מעניק חיים
לנשמה, גם לא מחזיר חיים ל'גוויה'...

אלא תפקידו 'להלחים' את הנשמה אל
הגוף - שיהיה לה אינטרס להצטמצם,
כדי לקבל 'ניצוצות דתוהו'.

כך בנמשל אצל הקב"ה 'קרבני לחמי'
עניינו: לפעול המשכת 'נשמת הקב"ה'
[אור האין סוף] אל תוך 'איברי-הגוף' של
קודשא בריך הוא [ספירות דאצילות]

באמצעות ה'קרבנות' שהיא העלאת
התחתונים לקדושה [שזוהי תאותו] זה
גורם אצלו 'רצון' להצטמצם ולהאיר
בספירות.

⊗

[אף שגם בלי לחם - אפשר לו לגוף
לחיות זמן מה - אך תהא זו חיות
חלושה עד למצב עילפון, שאין ניכר
ה'אישיות' שלו,...

כך גם בלי 'קרבנות' העולם יכול
להתהוות בחיות של ממלא כל עלמין
[טבע] אבל כדי שיהא ניכר 'אלוקות
בטבע' - זה רק בזכות הקרבנות

ספר שמואל א פרק ח

(ז) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל שְׂמוּאֵל שְׁמַע בְּקוֹל הָעָם
לְכָל אֲשֶׁר יֹאמְרוּ אֵלֶיךָ כִּי לֹא אֶתְּךָ
[=בלבד] מָאָסוּ כִּי [=אם גם] אֲתִי מָאָסוּ
מִמֶּלֶךְ עָלֵיהֶם:

ספר תהילים פרק מד

(ד) כִּי לֹא בְּחַרְבָּם [=בלבד] יִרְשׁוּ אֶרֶץ
וְזִרְעָם [=בלבד] לֹא הוֹשִׁיעָה לָמוּ כִּי [=אם
גם] יִמְיַנְךָ וְזִרְעֶךָ וְאוֹר פְּנֵיךָ כִּי רָצִיתָם:

ספר הושע פרק ו

(ו) כִּי [כרקע ל'זבח'] חֶסֶד חִפְצָתִי וְלֹא זָבַח
[=בלבד] וְדַעַת אֱלֹהִים מַעֲלֹת:

•

על בסיס תחבירי זה יפורש גם הפסוק
בהפטרות צו:

ספר ירמיה פרק ז

(כב) כִּי לֹא דִבַּרְתִּי אֶת אֲבוֹתֵיכֶם וְלֹא
צִוִּיתִים בַּיּוֹם הַזֶּה הוֹצִיא אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם עַל
דְּבָרֵי עוֹלָה וְזָבַח [=בלבד] (כג) כִּי אִם [=יחד
עם] אֶת הַדְּבָר הַזֶּה צִוִּיתִי אֹתָם לֵאמֹר
שְׁמַעוּ בְּקוֹלִי וְהִייתִי לָכֶם לֵאלֹהִים ...

אבל כאמור לא יעלה על הדעת ש'נביא'
יעקור דבר המפורש בתורת משה מסיני
ועדיין יישאר בקונצנזוס האורתודקסי!

מהו האינטרס האלוקי: את קרבני לחמי?